

KLINAC NORMALAC

I
ODMETNUTI HEROJI

KLINAC NORMALAC

I
ODMETNUTI HEROJI

GREG
DŽEJMS

i

KRIS
SMIT

ILUSTRACIJE:
ERIKA SALSEDO

PREVOD S ENGLESKOG:
AIDA BAJAZET

Naziv originala:
Kid Normal and the Rogue heroes
Greg James & Chris Smith
Illystrated by Erica Salcedo

Text copyright © Greg Milward and Chris Smith 2018
Illustrations copyright © Erica Salcedo 2018

This translation of
KID NORMAL AND THE ROGUE HEROES
is published by Propolis Books by arrangement with
Bloomsberry Publishing Plc
Translation © 2019 za srpsko izdanje Propolis Books

Sva prava zadržana.
Preštampavanje i umnožavanje zabranjeno i u delovima i u celini.

Posvećeno Silviji Bušel

1920–2017.

Pravoj junakinji

*Jedan je za tugu,
dva je za radost,
tri je za dugu,
četiri za mladost.*

*Pet je za gosta,
šest za ekipu sjajnu,
sedam je za tajnu
što skrivena osta.*

1

Amazisovo blago

Rukovođenje timom superheroja, čiji je zadatak da se bore protiv kriminala, veoma je složen posao, posebno ako o njemu ne smeš da pričaš čak ni svojoj mami.

Još je komplikovanije, pomislio je Mark Kuper pošto je pogledao na svoj sat, kad moraš da se nacrtiš kod kuće do pola devet.

Mama ga je naterala da joj obeća da će se vratiti na vreme za specijalnu večeru, koju će ona naručiti iz restorana u čast proslave kraja letnjeg raspusta, ali sad je već dvadeset do osam, a on još nije ni počeo da spasava svet.

„Vreme je za zabavu”, rekao je Mark ostalim članovima svog tima. „Idemo.”

Pet članova tima Supergubitnika kretali su se pošljunčanom stazom prema masivnoj kamenoj zgradi s ogromnim, drvenim vratima, na čijoj je mesinganoj kvaki visila drvena tabla.

Na njoj je pisalo: **Muzej je zatvoren.**

Mark je pozvao tim da mu pride i onda su svi čučnuli iza velike, kamene fontane.

„Ovo je to mesto”, prošaputao je Mark dovoljno glasno da svi mogu da ga čuju uprkos žuborenju vode.

„Dakle, šta je posredi ovog puta?”, upitala ga je Meri, od čije su se žute kabanice odbijali kasnopodnevni sunčevi zraci. „Nadam se da nije previše očekivati da nam taj HALO uređaj bar jednom pruži korisnu informaciju?”

Mark je izvadio iz džepa spravu nalik na mobilni telefon i pogledao u njen zeleni displej. Na vrhu ekrana svetlucala je vest:

**PLJAČKA U TOKU... NEUTRALIŠITE
LOPOVE.**

Ispod teksta je stajala mapa na kojoj je simbolom munje bila označena lokacija muzeja, dok je njihova pozicija bila označena sićušnim, krilatim slovom Z. Ovaj aparat, inače poznat pod nazivom HALO uređaj, bio je jedina veza tima Supergubitnika sa centralom Alijanse heroja. Tu spravu mu je pre nekoliko meseci predala lično gospođica Flint, načelnica Alijanse, na dan kada su Supergubitnici postali najmlađi članovi te legendarne, tajanstvene organizacije.

Mark se u mislima vratio na taj dan. Tada nijedno od

njih nije znalo šta ih čeka u budućnosti. Ko uopšte može da zna šta se dešava kad postaneš superheroj? Postoji li neka specijalna prodavnica iz koje preuzimaš svoj superherojski kostim? Hoće li ti dati onaj superpojas i gomilu patentiranih sprava? Da li u tom paketu dobijaš i starog, mudrog batlera, koji će ti reći kad je vreme da prestaneš s herojisanjem?

Mark nije znao odgovor ni na jedno od tih pitanja, ali ubrzo je shvatio da je on isti za sva četiri pitanja i glasi – ne, ne, ne i ne.

U stvari, po onome što je on uspeo da zaključi, svet heroja se umnogome promenio od Zlatne ere, koja je vladala pre nekoliko decenija. Za razliku od ondašnjih heroja, današnji moraju da deluju iz senke zbog straha da njihove akcije ne budu razotkrivene i kako ne bi proizveli paniku među onima koji se plaše svega različitog i teško shvataju kako stvari zapravo funkcionišu. Upravo zato sve njihove misije odvijale su se u strogoj tajnosti, i to na osnovu kratkih podataka koje bi im prosledila Alijansa. Bez oduševljene publike, bez bombastičnih naslova u novinama i, definitivno, bez sjajnih, šljokičastih kostima. Pa ipak, i pored toga, na njihovom HALO uređaju ovog leta već nekoliko puta je zasvetlela zelena lampica, koja je

značila da Alijansa ima zadatak za tim Supergubitnika. S kostimima ili bez njih, svaki put kad bi dobili nov zadatak, Markovo srce brže bi zakucalo i poskočilo kao nestašno jagnje.

„Piše samo da je pljačka u toku”, saopštio je Mark svojoj drugarici Meri i pogledao prema zatvorenim vratima. „Ali svakako ne možemo ući onuda – mogli bismo naleteti pravo na lopove, ko god da su.”

Dan je bio veoma sparano. Mark je prvo odlepio vlažnu majicu od svojih oznojenih leđa i onda prešao pogledom preko cele zgrade ne bi li pronašao neki drugi ulaz. Visoko gore, na medenožučkastom, kamenom zidu ugledao je odškrinut prozor. Ispod njega je stajala isturena, široka prozorska daska, ispod koje je svetlucalo crveno svetlo nadzorne kamere.

„Neli”, prošaputao je Mark, „moramo nekako da onesposobimo onu kameru.”

Tamnokosa devojkica sa začelja grupe samo je ćutke podigla palac. Neli, koja je i danas, uprkos užasnoj vrućini, nosila stare, izlizane farmerke i vrećasti džemper, izvukla se iz zaklona i, šunjajući se od grma do grma, uspela neopaženo da stigne do podnožja zida, sve vreme držeći dlan visoko okrenut prema nebu.

Gotovo istovremeno, iznad krova muzeja počeli su da se skupljaju tamni oblaci. Odmah zatim začula se potmula grmljavina, munja je zaparala nebo i grom je udario pravo u kameru, pretvorivši je u goruću buktinju. Jedna mnogo manja munja prošla je kroz Nelinu podignutu ruku i devojčica je zasijala plavičastom svetlošću.

Neli je, držeći dvogled u jednoj ruci, drugom, svetlećom rukom dva puta oštro presekla vazduh, pokazujući svojim prijateljima da je kamera onеспособljena. Ova

scena nije dobro pretočena u reči, ali ako pokušaš da izvedeš to što je napisano, brzo ćeš shvatiti o čemu govorim.

„Bravo, Neli!”, čestitao joj je Mark pošto su svi dotrčali do nje.

„Dobro, a sad je vreme da uđemo”, rekao je Mark i okrenuo se prema Meri. „Hoćeš li nam ti učiniti čast?”, upitao ju je.

Meri je klimnula glavom, zatim izvadila sklopljeni, žuti kišobrančić iz džepa kabanice i pritisnula dugmence na drvenoj dršci.

„Uskačite!”, rekla je.

„Gde da uskočimo? Šta ne valja, Meri?”, uspaničeno je rekao Bili, koji u napetim trenucima u svemu vidi nešto loše.

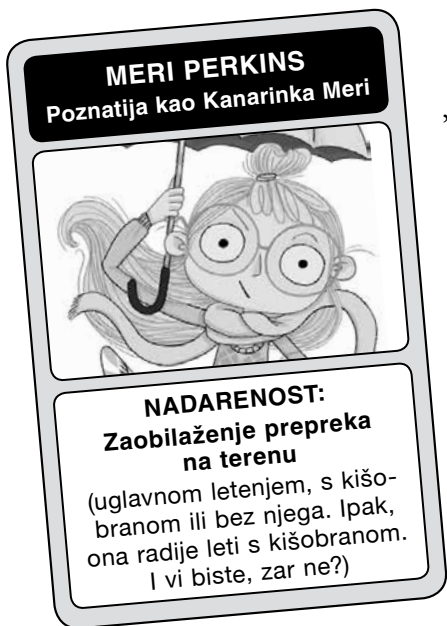
Meri ga je smoreno pogledala. „Sve valja, Bili. Mislim sam 'okačite se', što znači da treba da se uhvatite za dršku kišobrana”, strpljivo mu je objasnila Meri.

Bili je razvukao usne na prepoznatljivo stidljiv način, što je značilo: „Nisam dobro razumeo, izvinite.”

Svi su se uhvatili za dršku Merinog kišobrana i počeli da se podižu uvis izgledajući kao... Pa, znate, teško je uporediti petoro dece okačene o dršku kišobrana s nečim prihvatljivim. Recimo da su izgledali kao leteći grozd. Ili kao pet ribica zakačenih o jednu udicu. Ipak, najviše od svega, ličili su na petoro dece zakačene za leteći kišobran.

Meri ih je dovela pravo do prozorske daske.

„Dobro, šta mislite, šta lopovi nameravaju da odnesu?”, upitao je Mark ostale u toku leta do prozora. Budući da je još uvek novajlija u ovom gradu, pre ovog zadatka nije čak ni znao da u njemu postoji neki muzej.

„Šta je najvrednije što se čuva u ovom muzeju?”

Svi su samo slegli ramenima.

„Čuo sam da su u jednoj vitrini izloženi stari ribeži za sir ili tako nešto”, prošaputao je Bili.

„Moj tata kaže da je kolekcija drvenih duvačkih instrumenata fantastična”, javila se Hilda, poslednja članica dru-

žine Supergubitnika, čije su riđe kovrdže golicale Marka po nosu dok je govorila. „Među njima se nalazi i najstariji fagot u celom regionu”, dodala je ona ponosno.

Mark je napravio grimasu. „Nisam siguran da bi neko hteo da ukrade takve stvari”, odgovorio je. „Meni se čini da bi uprava muzeja bila zahvalna onome ko bi to učinio. Nema nam druge. Moramo da uđemo i otkrijemo o čemu je reč.”

Petoro Supergubitnika stajalo je jedno do drugog na prozorskoj dasci, zatim se provuklo kroz odškrinuti prozor i uskočili u polumračnu prostoriju. Duž zidova te sobe stajale su staklene vitrine ispunjene šeširima.

Baš tako: u muzeju, u kom je stvarno postojala prostorija sa izloženim ribežima za sir, njih petoro je baš moralo da upadne u Sobu šešira, najnezanimljiviju postavku u celoj zgradi, i verovatno na celom svetu.

Ovaj šešir je nosio gospodin Tomas Vimpl na dan kad se njegova sestra od baba-tetke udavala za četrnaestog vojvodu od Karlisla. Ovo je divan primerak šeširdžijskog zanata s početka XIX veka. Gornji deo šešira izrađen je od kože kanadske vidre, a donji od mišjeg krzna. Za ime sveta, Mark, zašto još uvek čitaš ovaj glupi tekst?

Mark je odmah shvatio da ovo poslednje nije pročitao, već da mu je to Meri šapnula na uho.

„Izvinite”, rekao je on, „ali ko bi pri zdravoj pameti hteo da ukrade nešto iz ovog muzeja?”

„Lopovi sigurno nisu došli zbog ovih šešira, već...”, započela je Meri.

„Naravno da nisu. Koja bi budala nosila šešir po

ovakvoj sparini?“, prekinuo ju je Bili. „Glava bi mu se osula od znoja.“

„Nisam na to mislila“, ponovo je počela Meri. „Htela sam da kažem da ovi šeširi nisu vredni...“

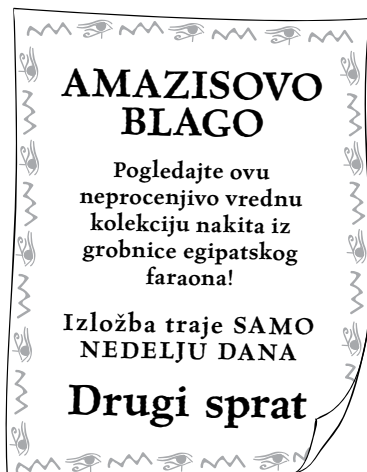
„A šta kažete na ovaj?“, povikala je Hilda s drugog kraja prostorije. Zaustavila se ispred jedne vitrine i zalepila nos za njeno staklo. „Božanstven je! Pogledajte! Pravi-pravcati šeširić za konje iz 1920! Ima čak i male proreze za uši.“ Neli i Bili su odmah dojurili do nje. Čak se i Meri malčice zainteresovala.

Još jedna komplikovana strana rukovođenja timom super-heroja koji se bore protiv kriminala, razmišljao je Mark, jeste ta što ne smeš dozvoliti da im pažnju odvuku neki glupi šeširi.

„Molim vas da se usredsredite“, procedio je Mark kroz zube. „Meri je htela da nam saopšti nešto važno.“

„Da“, složila se Meri. „Htela sam da kažem da je onaj ko je došao da opljačka muzej došao ovamo... zbog *onog tamo*“, rekla je i pokazala prstom prema plakatu jarkih boja, koji je stajao pored ulaznih vrata.

Supergubitnici su se začuđeno pogledali i gotovo istovremeno ispustili glasan uzdah iznenađenja, koji je zazvučao otprilike kao „**Auuuuh!**“, iskazavši time koliko su

usklađeni u svemu, pa i u zakasnelom zaključivanju. Meri je zadovoljno klimala glavom.

Petorka se zatim oprezno zaputila ka izlazu iz prostorije, samo je Hilda zastala da još jednom čežnjivo pogleda onaj ljupki šeširić za konja. Kad su izašli u mračno predvorje, ugledali su sa svoje desne strane široko, kameno stepenište. Odavde su mogli da čuju zveckanje i lupkanje sa sprata ispod, na osnovu kog su zaključili da se tamo definitivno nalaze lopovi.

Markovu pažnju privukla je metalna konzola, koja je stajala pored vrata kroz koja su upravo izašli. Kad joj je prišao bliže, iz nje se čuo tihi zvučni signal, a na ekranu je svetlucalo: **ALARMNI SISTEM ISKLJUČEN.**

Mark je pozvao rukom Supergubitnike da priđu vrhu stepeništa. Kad su se nagnuli preko kamene ograde, videli su odsjaj baterijske lampe na spratu ispod. Osim toga, čulo se i nekoliko glasova, od kojih je jedan ženski tiho pevušio: „Lepi moji, dođite tetkici...”

„Tetkici?“, prošaputao je Bili.

Mark je osetio kako mu telom prolaze hladni žmarci, kao da mu je neko protrljao leđa kockicom leda. Kakvi su to lopovi koji sebe nazivaju „tetkicama”? Postavio je prst na usta, dajući time znak svojoj ekipi da bude ekstremno tiha, zatim ih je pozvao da krenu za njim mračnim stepenicama...

Penelopa Travers bila je vlasnica jedne od najvrednijih kolekcija egipatskih antikviteta u celoj zemlji. U stvari, pravno gledano, ona nije bila *prava* vlasnica tih komada zato što je većina tih stvari bila ukradena. Ali, u praksi, ona *jeste* posedovala najveću kolekciju egipatskih starina zato što ju je držala u svojoj porodičnoj vili i zato što je noćas nameravala da je dopuni novim eksponatima.

Njene provalničke oči pohlepno su svetlucale dok se kretala oko staklenih vitrina ispunjenih blistavim nakitom. „Hugo, jesi li onesposobio alarm?“, rekla je osorno.

„Jesam, tetkice”, izgovorio je ulizivački jedan lepo odeven mladić, koji je u tom trenutku bio zauzet kuckanjem po zidnoj oplati. „Spremni smo kao zapete puške!”

„Prestani da koristiš taj glupi izraz!”, prekorila ga je Penelopa i zapretila mu svojim punačkim prstom na kom se presijavao prsten s krupnim kamenom. „Nego, gde li je moj drugi sestrić?”

Na scenu je stupila treća osoba. Bio je to glomazan, zdepast dečko, čiji je stomak vodio tešku bitku s njegovom majicom i umalo je dobio.

„Jesi li poneo torbe, Ruperte?”, upitala ga je ona.

„Aha”, odgovorio joj je on, glupo se cerekajući.

„Onda je vreme da dodamo još ovih lepotica mojoj maloj kolekciji”, izgovorila je pakosno Penelopa Travers. „Mislim da ćemo početi od ove mačkice ovde.”

Propela se na prste ispred kamenog stuba na čijem vrhu je stajala zlatna statua mačke sa smaragdima umesto očiju. „Hajde, dođi tetkici!”, izgovorila je tepajući i ispružila svoju znojavu, lepljivu ruku prema figuri.

Ali baš tada, pažnju joj je privukao neobičan zvuk. Mada je zvučalo potpuno nemoguće, taj zvuk je podsećao na topot sićušnih konjskih kopita.

Kradljivica zlatnih mačaka pogledala je preko ramena